la Cultura

ERÈNCIES

ter Scott

. D. Grimes ha dònat n Club" la seva anunferència en anglès soSir Walter Scott". El arlà de la seva recent errat, acompanyat de barcelonines, per a fer n esqueix de bruc de Walter Scott. El conlicà amb gran detall t escriptor, des del seu s que morí esgotat de Féu ressaltar com els Valter Scott havien tinfluència en l'esperit analitzant la impressió dels seus llibres cau- llibres de Sir Walter reflectits exactament niments de la seva vin "Waverley", al ma- e demostren els sacrit d'aquells que havien ra molts anys abans i gut de lluitar molt per llur. De totes maneres ott volgué sempre dela vida s'ha de consis aspectes. No es pot més és sacrifici; s'hi el costat alegre, i així a la tragèdia amb esce- comicitat. Els poeme- Scott, que són el que criví, no són gaire co- que varen tenir força les seves novel.les han s a totes les llengües. orir, a Espanya sol, hi s editorials que les pui dia encara són llegitable fruïció. Aquesta que fou escoltada per concurrència, obtingué aplaudiments.

AVUI

a l'Acadèmia de Medblica extraordinària per e l'acadèmic electe docervera i Astor, que lle- prescrit pel reglament l'opoteràpia a l'hormodocrinologia 1917-1933", à l'acadèmic numerari Maria Bellido i Golferichs.

DEMA

ET DE LA TARDA, l'Aca-

ARTS

FULLS

Una memòria especial

Es interessant d'observar com els dibuixants, els pintors o els escultors, tots els quals han de recrear gràficament i plàsticament formes i colors coneguts, tenen infinitament més aguditzada la memòria que els altres mortals. Cal entendre'ns ací i aclarir en quin sentit he usat la paraula memòria. De cap manera l'afirmació anterior vol dir que un pintor, per exemple, pugui invariablement tornar a casa amb el paraigües, o que els dibuixants diguin sempre al corrent del dia i del mes en què viuent. Em refereixo a una memòria especial que permet retenir les formes i els colors, que es susceptible d'ésser cultivada i que es desenrotlla prodigiosament amb l'ús. Un exemple: si demaneu a algú que no cultivi cap de les arts liberals ennumerades al principi que dibuixi de memòria un ocell de paper (sobreentenem que aquest algú haurà vist ocells de paper i àdhuc pot haver-ne construït) en la majoria dels casos no reeixirà pas i li observareu dubtes sorprenents en dibuixar les línies de construcció de l'ocell. Un dibuixant, també en la majoria dels casos, encertarà a reproduir mentalmen d'una manera exacta l'ocell de paper. No cal objectar ací que l'habilitat manul és la causa d'aquesta desproporció. En enunciar el problema, el que es demana no és pas dibuixar un ocell que faci bonic, o de traç segur, sinó que tingui ben relacionades les unes amb les altres les línies de construcció. En els temps de l'escenografia rabiosament realista era freqüent entre els escenògrafs un cert orgull per la possessió d'aquesta memòria per a reproduir sense tenir-los a la vista tots els objectes. I l'exactitud meticulosa de la reproducció hi jugava un paper principalíssim. Pels tallers corrien historietes d'aquesta mena: hom atribuïa a algú molt hàbil l'haver pintat en una paret un penja-robes, i després tothom hi anava a penjar les peces de vestir.

Pere CALDES.

DEL MÓN DE LES ARTS

LA JUNTA D'ADQUISICIONS de la J. M. d'E. d'A., de la qual formen part cinc membres elegits per cada un dels Salons que constitueixen l'Exposició de Primavera d'enguany, ha adquirit vuit quadros, tres escultures, dos dibuixos, una aquarel.la i una ceràmica dels artistes que resultaren

Catalunya al Congrés del P. E. N. Club

AQUESTES tres inicials—P. E. N.—són les dels mots anglesos "poets, essayists, novelists" (Poetes, assagistes, novellistes), i el mot "pen" que formen vol dir "ploma". Tot aquest joc de lletres i de mots s'ha esmerçat a donar el nom (Pen Club) a certes associacions literàries encaminades a fomentar les bones relacions entre els intellectuals de tots els països.

En el Congrés del P. E. N. Clubs celebrat darrerament a Dubrovnik (Iugoslàvia), el representant de Catalunya fou l'escriptor J. V. Foix, que s'ha fet famós per la seva literatura poada directament del subconscient, i d'allò més popular, sota el motiu de "Fócius", amb els complicats itineraris que publica "La Publicitat".

Foix pertany al grup d'intellectuals catalans temperamentalment oposats als polítics i, en molts aspectes, al moviment d'opinió que han dut l'autonomia. Però es distingeix de molts d'aquests intellectuals en el fet que la seva oposició no té motivacions amagades i també en el fet que ell no desitjava l'autonomia pel que pogués dur-li sinó pel que ens havia de dur a tots els catalans.

Ha estat en bones condicions, doncs, per a representar Catalunya al Congrés de Dubrovnik, i per això un periodista català ha cregut interessant sostenir una conversa amb ell. Heus ací el que ha dit J. V. Foix:

—En quin concepte tenen el nostre país els literats del món?

—El prestigi del nom de la nostra terra és dels més brillants. Va ésser per a mi de molta emoció la recepció que en un castell romàntic que ombreja els esculls més inofensius de l'Adriàtica van fer més de quatre-cents congressistes a la moció que en nom del P. E. N. Club de Catalunya vaig presentar per a sollicitar que el tretzè Congrés Internacional, celebrador en 1935, tingui lloc a Barcelona. Una rebuda cordial i efusiva com poques i una unanimitat que ens obliga a tots a treballar, no solament per a rreixir entre els primers en la noble competència establerta entre els P. E. N. Clubs per a fer, com s'ha esdevingut a Iugoslàvia, insuperables les recepcions futures, ans perquè el prestigi dels noms de Catalunya i de Barcelona reposin damunt la més sòlida realitat.

—Digueu-me si desperta interès la nostra tasca cultural i com queda aquesta amb relació a la dels països que es troben en un procés de recobrament com el nostre.

—La delegació catalana, exclusivament com a tal, va ésser sollicitada, amb falaguera persistència, per a donar el seu parer en els múltiples contactes establerts amb delegacions dels països més diversos, i el procés de desenvolupament de la nostra literatura prèn els qui coneixen la similitud de les accions i reaccions de la vida collectiva, és prou estesa perquè la remarqui. Així, per exemple, les directives editorials dels països de llengua restaurada són, amb matisos de diferenciació poc perceptibles, idèntiques ací, a la Bàltica i a l'Adriàtica. Simultàniament, poso per cas, hom tradueix Esquil, Sant Agustí i Goethe en quatre llengües renaixents. Són, he dit, idèntiques "directives", no pas idèntiques "realitzacions". Puix que és en aquest ordre que la literatura catalana guanya, per dir-ho així, un dels primers llocs. Aquest guany és prou palès perquè el prestigi literari de Catalunya es mantingui al to que els catalans més assenyalats han pugnat per donar-li.

—L'actuació de Wells a la presidència del Congrés, sembla que ha causat molts comentaris. Me'n voleu fer un explic?

—Wells aplicà a la presidència del Congrés els mètodes polítics britànics. Es una mica llarg d'explicar: el "tot" de la reunió dels P. E. N. era situar aquesta organització davant la política nazi. (El P. E. N. alemany havia exclòs els inscrits no-hitlerians). Hi havia, doncs, dues delegacions: l'oficial (nazi) i la dels exiliats. Per a resoldre aquesta situació delicada es presentaren dues mocions: una de condemna genèrica (inofensiva) i una de condemna específica (profundament antihitleriana). Wells, des del primer moment, sabotejà, amb la sorpresa de tots, la darrera moció. Ningú no entenia on anava ni què voliatan eminent historiador. Totes tres sessions del Congrés es dedicaren a aquest afer: Wells, amb una tossuderia presidencial sense exemple, arribà a irritar els més tranquils. Amb la seva oposició es va acordar, a fi d'evitar una ruptura, que els delegats oficials alemanys i els signants de la moció anti-nazi es parlarien per a posar-se d'acord. Els alemanys, davant de la hostilitat unànime, van claudicar amb una condició: que després d'aprovar-se la moció ningú no parlaria, a l'objecte d'evitar qualsevol debat. S'aprova la moció i... Wells dóna la paraula a Ernst Toller, el poeta exiliat. Protesta dels alemanys i retirada. Adhuc els francesos—Crémieux i Romains—censuren Wells. Fins al cap de dies no em vaig adonar de la tàctica avantatjosa d'aquest president enigmàtic: obliga els alemanys a marxar sense haver-los de treure i permetre als escriptors exiliats que exposessin llurs greuges.

"Altrament Wells va resultar un president prou divertit. Un francès tan difícil d'entendre! Com que les llengües oficials eren el francès l'anglès i l'alemany, els delegats francesos, amb el fi de "salvar" Wells, se li dirigien en anglès. Inútil: Hi va haver